

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου

(Της Χαναναίας)

10-02-2019

Μία από τις τραγικότερες περιπτώσεις ανθρώπινου πόνου, είναι αυτή των δαιμονισμένων ανθρώπων. Η περίπτωση αυτή, γίνεται ακόμη τραγικότερη όταν έχει να κάνει με παιδιά. Είναι πολύ σκληρό τόσο για τα ίδια τα παιδιά, όσο και για τους τραγικούς γονείς, που βλέπουν τα παιδιά τους να βρίσκονται σε αυτή τη ζοφερή κατάσταση. Καλούνται να τα προφυλάξουν από τον ίδιο τους τον εαυτό, να τα μεγαλώσουν, να τα φροντίσουν, δεχόμενοι ταυτόχρονα, τη χλεύη και την περιφρόνηση του κόσμου, την κοινωνική απαξίωση. Και σα να μη φτάνει αυτό, προστίθεται η απόγνωση, διότι η θεραπεία όχι μόνο αργεί, αλλά είναι και σπάνια. Μία τέτοια περίπτωση, έχουμε μπροστά μας σήμερα. Την θεραπεία της κόρης της Χαναναίας. Αυτής της γυναίκας που έρχεται στα πόδια του Ιησού, και τον παρακαλεί με πόνο, να θεραπεύσει της θυγατέρα που είναι δαιμονισμένη.

«Ο Χριστός έρχεται στα μέρη της Τύρου και της Σιδώνας και μία γυναίκα Χαναναία, από την περιοχή αυτή, βγήκε και φώναζε, ελέησε με Κύριε Υιέ του Δαβίδ γιατί η θυγατέρα μου βασανίζεται από δαιμόνιο. Αυτός όμως, δεν αποκρίθηκε ούτε λέξη. Οι μαθητές, Του έλεγαν να την διώξει επειδή ενοχλούσε με τις κραυγές της. Και Εκείνος απαντά λέγοντας ότι, δεν είμαι σταλμένος παρά για τα πρόβατα τα χαμένα της γενιάς του Ισραήλ. Αυτή δε αφού Τον πλησίασε, Τον προσκυνούσε και έλεγε, Κύριε βοήθησέ με. Εκείνος της αποκρίθηκε ότι δεν είναι σωστό, να πάρω το ψωμί των παιδιών, και να το ρίξω στα σκυλιά. Αυτή τότε είπε ναι κύριε αλλά και τα σκυλιά τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των κυριών τους. Ο Ιησούς τότε, της αποκρίθηκε, ώ γύναι έχεις μεγάλη πίστη, ας γίνει όπως θέλεις και θεραπεύτηκε η θυγατέρα της από την ώρα αυτή». Αυτό ήταν το σημερινό Ευαγγέλιο.

Πάνω στο « Και εξελθών εκείθεν», ο Βασίλειος Σελευκείας, γράφει: «Από πού εκείθεν, ποιο είναι το εκείθεν που περιγράφει εδώ ο ευαγγελιστής Ματθαίος;» Ο Χριστός ήρθε, από εκεί που ενώ θαυματουργούσε, δέχονταν συκοφαντίες. Από εκεί που ενώ θεράπευε, άκουγε τις ύβρεις. Ευεργετώντας το λαό, αντιμετώπιζε την απιστία του.

«Και ιδού γυνή, εκ των ορίων εκείνων, εξελθούσα κραύγαζε, Ιησού Υιέ Δαβίδ ελέησον με». Χαναναία ήταν η γυναίκα που κραύγαζε, αλλά με την προαίρεση αρνήθηκε το αμαρτωλό γένος της και με την πίστη της νίκησε τη φύση. Η γυναίκα αυτή έλυσε τα εγκλήματα των πατέρων της, γίνεται αρχή ευσέβειας, κραυγάζοντας στους ευσεβείς, «Υιέ Δαβίδ ελέησον με». Σκεφτείτε πόσους Ιουδαίους, θεράπευσε ο Χριστός και αντί για ευχαριστίες άκουσε το «ούτος πόθεν εστίν ούκ οίδαμεν». Μία άσημη και Χαναναία γυναίκα, πριν από τη θεραπεία με αναπτρωμένη πίστη, έφτανε στο ύψος του Ευαγγελιστού, ομολογώντας τον Χριστό ως Μεσσία λέγοντας: «Κύριε υιέ Δαβίδ ελέησον με η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται».

Πραγματικά, μία από τις χειρότερες εικόνες, ένας από τους μεγαλύτερους πόνους, που μπορεί να έχει ένας γονιός, είναι όταν βλέπει το παιδί του να αργοπεθαίνει και να βασανίζεται, με τα φρικτά μαρτύρια, των δαιμόνων. Φανταστείτε τους άπειρους χλευασμούς, όλους εκείνους τους εξευτελισμούς, που υπέφερε η γυναίκα αυτή, λόγω της φοβερής κατάστασής της. Την ταλαιπωρία και την απέλπιδα κραυγή της, που

κανένας απολύτως δεν μπορούσε να βοηθήσει στη θεραπεία του παιδιού της, παρά μόνο ο Υιός Δαβίδ, ο Κύριος Ιησούς Χριστός.

Ο Χριστός σιωπά, «ούκ απεκρίθη αυτή λόγον». Τί περίεργη φιλόφρων σιωπή, με σχήμα απάνθρωπο; σιωπή μεγαλόφρων, που είναι κατήγορος των Ιουδαίων.

Ο Χριστός αγαπητοί μου, σιωπά και πραγματικά αυτή η σιωπή του Χριστού, είναι σαν μαστίγιο. Τί περιμένει αυτή η μάνα; περιμένει έναν λόγο, περιμένει την θεραπεία, περιμένει την μόνη παρηγοριά και αντί αυτής της κατάστασης δέχεται την η σιωπή του Χριστού.

Η αναβολή της θεραπείας, είναι δοκιμασία της πίστεως, χωνευτήριο της προαίρεσης της γυναίκας, μάλλον, θα λέγαμε καλύτερα, η σιωπή του Κυρίου γίνεται έπαινος για την Χαναanaία, μέχρι τη στιγμή, που οι μαθητές Του, μη γνωρίζοντας την σοφία της Δεσποτικής σιωπής και αδυνατώντας, να υποφέρουν τη φωνή της πονεμένης μάνας, παρακαλούν τον Σωτήρα, να την αφήσει να φύγει, γιατί τους ακολουθεί φωνάζοντας. Ο Χριστός απαντά, ότι «δεν είναι καλό να πάρω το ψωμί από τα χέρια των παιδιών μου και να το ρίξω στα σκυλιά». Θα έλεγε κανείς ότι είναι βαρύτερη η απάντηση του Χριστού, από τη σιωπή Του. Η απόκρισή Του αναλογεί όμως, με την πίστη της Χαναanaίας.

Ήταν μεγάλη η πίστη της γυναίκας επίσης διότι, δεν προσπάθησε να μεταπείσει τον Δεσπότη, αλλά έπαιρνε την ύβρη σαν υπόσχεση θεραπείας, λέγοντας, «Μου φτάνουν τα ψίχουλα που πέφτουν από τα τραπέζια των παιδιών σου». Ο Χριστός αποκαλύπτει ότι η σιωπή έκρυβε την μεγάλη πίστη της Χαναanaίας.

Η πίστη, είναι φαινόμενο πνευματικής τάξεως, που συνδέεται με το θείο Είναι. Η ζωντανή πίστη, γίνεται αισθητή ως εσωτερική έμπνευση, ως παρουσία του Πνεύματος του Θεού μέσα μας. Όταν μιλάμε για την έμπνευση αυτή της πίστεως, δεν εννοούμε μια φυσική ικανότητα του ανθρώπου, αλλά άφθαρτο δώρο του Θεού, Άνωθεν. Με αυτή την έμπνευση της πίστεως, μίλησε η Χαναanaία στο Χριστό και έλαβε την θεραπεία της κόρης της. Η ενέργεια αυτή της πίστεως, είναι το Άγιο Πνεύμα που ενεργεί μέσα μας. Αυτό με την απεριόριστη ελευθερία Του, «Όπου θέλει πνέει». Το Πνεύμα του Θεού κανέναν δεν περιφρονεί και στις απλές ψυχές που στερούνται παιδείας, αποκαλύπτει συχνά τον εαυτό του, με πειστική δύναμη. Η πίστη, Δεν είναι μόνο κάποια θεωρητική διαπίστωση, ούτε μόνο εθελούσια προσπάθεια, η πίστη είναι ταυτόχρονα και θεωρητική σύλληψη της Αλήθειας και ελεύθερη έμπρακτη αποδοχή της. Η πίστη δεν εξαρτάται από την ποσότητα των εμπειρικών επιστημονικών γνώσεων, που κατά τη φύση τους ανήκουν στο επίπεδο της επίγειας ζωής. Η πίστη είναι πνευματική διαίσθηση, πραγματικότητα του αόρατου κόσμου, που αποκαλύπτεται πέρα από το διαλεκτικό συλλογισμό. Η πίστη στον αληθινό Θεό, είναι η πρώτη μορφή αγάπης προς Αυτόν. Η πλήρης πίστη, είναι παράσταση μπροστά στο αδιαφιλονίκητο, αναμφισβήτητο, γεγονός του Ανάρχου και Ακτίστου Είναι, δηλαδή στον Θεό.

Αυτή την πίστη επαίνεσε ο Χριστός στην Χαναanaία γυναίκα, και με αυτή την δύναμη της πίστεως μας καλεί ενδυθούμε και 'μείς. Η Χαναanaία, που δεν πληρεί τις προϋποθέσεις της καταγωγής, γίνεται πρότυπο έμπνευσης πίστεως, και δέχεται την θεραπεία του παιδιού της, την στιγμή κατά την οποία οι Ιουδαίοι που πληρούν τις προϋποθέσεις αυτές, αμφισβητούν τον Κύριο και χάνουν την ευκαιρία της πνευματικής απολαβής.